

Gedrag heeft Consequenties

Deel 12 over Aziz Dijkstra de Puzzelman

Eerste druk © 2022 Marc Pierar

Cover: © Ptries van Dokkum

ISBN: 978-94-644-863-15

Uitgeverij bravenewbooks.nl Amsterdam
www.bravenewbooks.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

Gedrag heeft Consequenties

Marc Pierar

*“Vrijheid is geen middel of doel, vrijheid is een randvoorwaarde ...
Altijd ... Overal ... Voor iedereen ...”*

Prelude

Amsterdam, woensdag 8 november 2045, 16.13 uur, de Insulindeweg in Oost. Het is herfst in Amsterdam. De meeste bomen hebben hun bladeren al verloren. Er staat een gure en snijdende noordelijke wind, eentje die rechtstreeks van de Noordpool lijkt te komen, eentje waartegen geen warme kleding bestand lijkt te zijn. Voetgangers lopen gehaast over straat, fietsers trappen stevig door, iedereen probeert zo snel mogelijk thuis te komen, in ieder geval op een plek waar het warm is. Velen houden een hand voor hun gezicht om niet geraakt te worden door de rondvliegende bladeren.

De voordeur van een woning in een tamelijk armoedig appartementencomplex gaat open en een dik meisje van rond de vijftien komt binnen. Op haar gezicht een trieste blik, mogelijk heeft ze gehuild. Het meisje loopt naar haar kamertje achter in de woning. Haar moeder heeft het meisje blijkbaar horen binnenkomen want ze komt de gang ingelopen.

“Rachel? Wil je voor ... Wat is er?”

De moeder kijkt haar dochter aan met een mengeling van achterdocht en verdriet: “Hebben ze je weer gepest?”

Het meisje schudt haar hoofd: “Ik wil er niet over praten, mam.” En ze loopt door naar haar kamertje, het hoofd gebogen, en gaat naar binnen.

Bij de moeder rollen tranen over de wangen. Ze loopt terug naar de woonkamer en gaat weer zitten voor het wandscherf waar een repo van AmsterdamTube te zien is over de misdaadbestrijding in Amsterdam, een docuStream. Meer tranen rollen traag over haar wangen. Ze volgt de repo op het wandscherf maar half. Dan ziet ze op haar scherm een interview met die ene rechercheur die iedere Amsterdammer kent: rechercheur Dijkstra van de Amsterdamse politie. Een verslaggeefster interviewt hem en zijn vrouwelijke pupil over hun zaak, drie vermoorde hoertjes, een zaak die hij weer in recordtempo heeft opgelost: in twee dagen. Ze zucht. Ze pakt haar glas met wodka en neemt een slok. Ze kijkt even naar het glas en neemt dan nog een slok. Ze zucht weer. Dan gaat ze onderuit gezakt zitten en kijkt naar de repo. Naar rechercheur Dijkstra. Na een seconde of dertig naar hem geluisterd te hebben, denkt ze: fuck it, ik probeer het gewoon. Het laatste glas wodka is blijkbaar de spreekwoordelijke druppel geweest want een paar tellen later sukkelt ze in slaap.

Gedrag heeft consequenties, soms enorme consequenties, zelfs zoiets eenvoudigs als een vraag om hulp ...

Aziz wordt achtervolgd

Amsterdam, zaterdagmorgen 11 november 2045, 09.13 uur, de Piet Heinkade bij het Rietlandpark, wooncomplex Argentinië, het appartement van Aziz Dijkstra, de rechercheur van de Amsterdamse politie die iedereen kent vanwege diens bijnaam: de Puzzelman. Buiten is de lucht grijs. Er staat een stevig windje vanuit het westen waardoor het buiten wel nog steeds koud is, maar lang niet zo koud als eerder deze week. In de behaaglijk warme woonkamer van het appartement zit een zesendertigjarige man te ontbijten. Lange, blonde haren tot op zijn schouders, een lichte baard en snor. Hij draagt een zwarte spijkerbroek en een grijze trui. Aan zijn voeten grijze sokken. Op het wandscherf is een pagina van AmsterdamTube op de TheNextNet te zien, hun kanaal Nieuwsflits, een doorlopende herhaling van het meest recente nieuws, ook het internationale nieuws, een kanaal dat in de loop der jaren een degelijke reputatie heeft opgebouwd ... De politie en hulpdiensten maken zich zorgen over de internationale bijeenkomst in de RAI op 2 en 3 december van activisten over de gehele wereld. Daar zou behoorlijk wat militant volk onder zitten. Als dat maar goed gaat ... De stadsbegroting voor komend jaar heeft voor flinke beroering gezorgd, want het stadsbestuur is van plan fors in te grijpen in de budgetten voor onderwijs, woningbouw en sociale voorzieningen. Terwijl het budget van de politie onveranderd hoog blijft. Weer. De oppositie is zoals gebruikelijk laaiend en wil overal in de stad demonstraties gaan houden op 30 november, de dag waarop de budgetten in de raad worden besproken ... Sail van afgelopen zomer heeft niet alleen een record aan bezoekers opgeleverd, maar ook een record aan inkomsten. Meer goed nieuws voor het stadsbestuur is de gestage daling van de werkeloosheid, die lijkt onverminderd door te gaan. De teller staat nu al op 63 procent. En ook de cijfers van het aandelenfonds van de stad Amsterdam zijn uitermate florissant, want de inkomsten uit projecten, aandelen en beleggingen zijn hoger dan vorig jaar. Het strakke financiële beleid van wethouder Goldberg van Financiën werpt blijkbaar haar vruchten af. Ook dit jaar zal het bestuur een aanzienlijk deel van de fondswinst een paar dagen voor kerstmis uitkeren aan de gewone Amsterdammer ... Het internationale nieuws wordt nog steeds volledig beheerst door de zeer zware aardbeving in het noorden van India een paar dagen geleden. De ravage is enorm, het dodental loopt in de honderdduizenden. Uit veel landen is hulp onderweg, ook uit Nederland ... Het weer is de komende dagen grauw en grijs met veel kans op regen. Terwijl hij ontbijt en maar half het nieuws volgt, bekijkt de man in zijn smartGlass zicht ontvangen berichten. Er zit niets belangrijks tussen. Kan hij tenminste genieten van zijn twee vrije dagen. Tot zijn verbazing ziet hij een contactverzoek binnenkomen van de receptie in de IJ-toren waar het hoofdkantoor van de Amsterdamse politie is gevestigd. Hij fronst

zijn wenkbrauwen en accepteert het verzoek. In zijn zicht verschijnt het gezicht van een junior agent. De agent is overduidelijk nerveus, beseft heel goed wie hij contacteert. In diens vrije tijd nog wel.

“Goedemorgen, rechercheur Dijkstra,” zegt de agent, “sorry dat ik u stoer op uw vrije dag.”

Aziz wuift het glimlachend weg, maakt dit nerveuze gedrag van juniors wel vaker mee: “Is goed, joh, niets aan de hand. Wat is er?”

De agent schudt langzaam zijn hoofd: “Dat weet ik niet zeker, maar ... Er was hier zojuist een vrouw en die wilde u spreken, alleen u. Over haar dochter. Ik reageerde blijkbaar niet goed want ze werd kwaad en is weggelopen. Volgens mij moet u er rekening mee houden dat ze naar u op zoek gaat. Dat wilde ik u alleen even melden.”

Aziz knikt: “Goed dat je me dit vertelt. Heb je een afbeelding voor me? En leek ze je gevaarlijk?”

De agent schudt zijn hoofd: “Gevaarlijk is ze volgens mij niet. Die afbeelding zal ik u zo toesturen.”

Aziz denkt even na, dan: “Neem contact op met Evelien Boutens van ons AI-Lab. Laat haar zo'n nieuwe surveillance bot de lucht in sturen, een Humming Bird. Die dingen zijn erg klein en kunnen dus ook ergens ongemerkt naar binnen vliegen. Die bot moet iedereen om mij heen in de gaten houden in een straal van ... laten we zeggen ... 50 meter. Oké? Met name die vrouw. Gewoon, voor de zekerheid. Zeg Evelien dat het op mijn verzoek is.”

“Doe ik, rechercheur Dijkstra. Nog een prettige dag verder.” En de agent verbreekt de verbinding.

Even later ziet Aziz een bericht binnenkomen van de agent met daarin een afbeelding van de vrouw. Aziz gaat verder met eten.

Terwijl hij de tafel staat af te ruimen, krijgt Aziz een contactverzoek van Jantine Lovers, zijn huidige pupil. Hij grinnikt want hij heeft een vermoeden waarom ze contact zoekt. Hij accepteert het verzoek en ziet haar in zijn zicht verschijnen, een argwanende blik op haar gezicht.

Jantine, Tine voor vrienden, 27 zomers oud, is sinds augustus pupil van Aziz. Een ranke, blonde schoonheid uit Twente, dat is soms goed te horen, met staalblauwe ogen en met lange haren die ze altijd in een staart heeft geknoopt. Niet alleen zeer bekwaam in een aantal vechtsporten, maar ze kan ook goed overweg met AI-systemen, heel goed zelfs. Plus dat ze twee jaar filosofie heeft gestudeerd, dat sprak Aziz wel aan. En ze is een lachebekje, dat sprak Aziz zeker aan. En ze heeft een hekel aan 'baasjes', dat sprak Aziz natuurlijk nog het meeste aan. Dennis, Dennis van Santen, commissaris van Moordzaken, hun superieur, had Aziz weer eens opgezadeld met een pupil die niet alleen bij Aziz goed lag, maar ook bij de media. Die konden niet

genoeg krijgen van de Puzzelman en de Walkure zoals ze Aziz en Jantine omschreven. Toen ze dat voor het eerst hoorden, kregen Aziz en Jantine allebei de slappe lach, zo lachwekkend vonden ze het.

Jantine steekt meteen van wal: “Ik moet om 10.00 uur bij commissaris Van Santen zijn voor een ingelast evaluatiegesprek. Hoofdcommissaris Evertsen zit er waarschijnlijk ook bij. Weet jij hier iets van? Waarom zit jij er niet bij? Wat is er aan de hand?”

Aziz grinnikt: “Ten eerste, ik weet hier alles van. Ten tweede, dat Evertsen erbij zit, is nooit de bedoeling geweest van deze gesprekken, maar hij is nu eenmaal hoofdcommissaris en mag dus in principe bij dit soort gesprekken zijn. Ik persoonlijk vind Evertsen een enorme eikel, maar dat recht heeft hij gewoon. Ten derde, als Evertsen er bij zit, dan is dat alleen maar om dingen te horen die hij tegen me kan gebruiken. Zoals je ondertussen wel weet, heeft Evertsen een tyfushekel aan mij. En ik aan hem. Maar wat mij betreft, spreek je in dat gesprek vrijuit. Ik ga je naderhand niets kwalijk nemen, mocht er iets over tafel gaan wat Evertsen denkt te kunnen gebruiken. Dat doet het namelijk altijd wel. En dat hij denkt dat te kunnen gebruiken. En vervolgens gaat hij er mee op z'n bek. Elke keer weer. Dus nogmaals: spreek lekker vrijuit ... Even kijken, bij welk nummer was ik ... Ten vierde, Dennis wil graag van jou persoonlijk horen hoe je je periode bij mij ervaart. Zonder mij erbij. Dat praat makkelijker dan wanneer ik er wel bij ben. Ten vijfde, je zult ongetwijfeld weten dat Dennis en ik een goede band hebben met elkaar. Hij is een soort van 'vader' van mij, hier bij de politie bedoel ik. En hij gebruikt die gesprekken met mijn pupillen om mij ... vaderlijk advies te geven, laat ik het zo omschrijven.” Aziz schiet in de lach en zegt: “En ik als opstandige zoon negeer dat advies natuurlijk compleet. Nee, zonder gekheid, Dennis is een slimme kerel en die weet hoe hij me dingen kan vertellen zonder dat ik op tilt ga. Je weet wel: geef mij geen opdrachten, want je kunt m'n rug op.”

Jantine knikt grinnikend: “Ja, daar weet ik alles van.”

“Ten zesde en als laatste. Het abrupte en geheimzinnige karakter is toneel, een plaagstootje naar jullie pupillen. Bij Osman, Felicia en Greg doen we dit ook. Waarom? Om te zien of jullie met een bepaald soort humor of gebrek aan humor kunnen omgaan. Het dient overigens wel een hoger doel: leren stoïcijns te blijven, je niet te laten overmannen door gevoelens en emoties, maar nuchter te blijven.”

Jantine zit te lachen: “Zo te horen kan ik nog meer van dit soort grapjes verwachten de rest van mijn jaar bij jou?”

Aziz knikt grinnikend: “Zeker weten. En ook andere dingen. Voor alle duidelijkheid? Dit komt niet alleen uit mijn koker, maar ook uit die van de andere BC'ers. En we doen dit al vanaf het begin, vanaf de eerste pupil van Babar. Het oorspronkelijke idee is namelijk van hem ... Oké, een geheimpje. Je weet dat Dennis en ik soms naar het buitenland gaan? Naar congressen en

zo? Om daar te vertellen over de 'Amsterdam Approach' die Dennis aan het ontwikkelen is? ... Nou, een belangrijk kenmerk daarvan is dat een BC'er altijd een talentvolle junior onder zijn of haar vleugels neemt, een soort meester-gezel relatie aangaat. En jij bent nu mijn pupil. In juni gaan Dennis en ik naar Kingston op Jamaica. En ergens is het best wel logisch dat jij dan ook meegaat. Om aan andere korpsen te laten zien hoe dat er dan in de praktijk uit ziet, zo'n meester-gezel relatie. Snappie?"

Jantine heeft een grote glimlach gekregen: "Ik zeg je: dat is zelfs *uiterst* logisch."

Aziz schiet in de lach: "Ja, dat geloof ik meteen. Maar we gaan daar naar het congres, dame, niet naar het strand en de clubs. Nou zijn die congressen vaak wel rete saai dus wie weet. Snappie?"

Jantine knikt lacherig.

"Een beetje gerustgesteld?"

Jantine knikt weer.

"Dan spreek ik je nog", grinnikt Aziz en verbreekt de verbinding. Hij gaat verder met opruimen.

In de keuken loopt hij naar de koelkast en opent hem.

"Alice?"

"Ja?", zegt een computerstem.

"We gaan een boodschappenlijstje maken."

"Vertel maar."

"Even kijken ... melk, koffiemelk, roomboter ... beleg, tomaten en zo, eieren ... aardappelen zijn ook ver op. Pasta, brood en koffie heb ik ook nodig."

Hij loopt naar een kastje onder het aanrecht, hurkt, pakt een fles chloor en schudt er even mee: "En chloor." Hij staat weer op: "En natuurlijk groente en vlees voor een paar dagen."

"Heb je nog genoeg zeep en shampoo? De laatste aanschaf is meer dan een maand geleden."

"Klopt, je hebt gelijk. Doe maar twee shampoo en een pak zeep. O ja, toilet-papier ook een pak."

"Genoteerd."

"Mooi, dan gaan we boodschappen doen. Zet dat lijstje even in mijn smart-Glass, wil je."

"Reeds gedaan."

Ergens rond half elf, hij staat dan boodschappen in zijn karretje te laden in de supermarkt in winkelcentrum Brazilië bij hem om de hoek, ziet Aziz een melding verschijnen in zijn zicht: de Humming Bird die hem volgt, heeft de vrouw gespot, ze staat voor de supermarkt. Aziz ziet in zijn zicht een live-feed venster open gaan. In het venster ziet hij de vrouw de supermarkt inlopen en rondkijken. Hij is klaar dus loopt door naar de kassa. Rijen bij de kas-

sa zijn jaren geleden verdwenen bij de introductie van kassa bots die niet alleen de producten afrekenen maar ook inpakken. Tegelijkertijd. En razendsnel. Wanneer hij afgerekend heeft, ziet Aziz dat de vrouw halverwege de supermarkt is. Hij loopt met twee gevulde boodschappentassen naar buiten en gaat in de hal van het winkelcentrum tegen de glazen wand van de supermarkt hangen naast een paar grote planten, de twee tassen naast hem op de grond. En wacht.

Voorbijgangers herkennen hem, vaste bezoekers van het winkelcentrum ook. De eerste reageren lichtelijk opgewonden, de laatste lopen alleen glimlachend voorbij waarbij sommigen hun hand opsteken. Hij knikt vriendelijk terug. En wacht.

De vrouw komt naar buiten gelopen, kijkt naar links en rechts. Ze ziet Aziz niet staan zo'n drie meter van haar vandaan.

“U bent op zoek naar mij?”, vraagt Aziz.

De vrouw schrikt, kijkt opzij en ziet dan pas Aziz staan. Ze schrikt weer.

“Ik kan u hiervoor arresteren, wist u dat?”, zegt Aziz tegen de vrouw.

De vrouw schudt geschrokken haar hoofd.

Aziz wijst naar een sappenbar bij de ingang van het winkelcentrum: “Laten we daar even gaan zitten. Dan kunt u mij vertellen wat er aan de hand is.”

De vrouw knikt.

Aziz steekt z'n linker- en rechterwijsvinger in z'n mond, fluit twee keer kort en krachtig, en steekt dan zijn rechterarm naar voren. Een paar kinderen van een jaar of tien komt net voorbij gelopen en hebben hem herkend. Ze blijven staan en kijken hem allemaal met open mond aan. Daar staat meneer de Puzzelman! Aziz grinnikt. Let op, kinderen, denkt hij.

De Humming Bird komt aan gefladderd en landt op de uitgestoken hand van Aziz. Het matzwarte vogeltje hopt heen en weer op de hand van Aziz en begint te fluiten tegen Aziz, die lijkt terug te fluiten. Het vogeltje fladdert omhoog en vliegt het winkelcentrum uit. De kinderen staan hem niet alleen met open mond aan te kijken, nu staan ook hun ogen wijd opengesperd. Bij de vrouw en een paar passanten ook. Stond de Puzzelman nou met een vogeltje te praten?

Aziz ziet de verbazing bij iedereen en glimlacht. Hij pakt zijn twee boodschappentassen en zegt tegen de vrouw: “Gaat u mee?”

Wanneer ze zitten en Aziz hun bestelling heeft doorgegeven, vraagt de vrouw: “Hoe deed u dat? Zojuist? Met dat vogeltje? U verstond dat vogeltje? En dat vogeltje u?” Aan haar gezicht te zien, is ze nog steeds verbaasd.

Aziz grinnikt: “Dat vogeltje is een robot in de vorm van een zwarte kolibrie. Mijn smartEar vertaalt zijn gefluit in woorden die ik versta. Mijn commando's aan het vogeltje worden vertaald in gefluit door een luidsprekertje in mijn smartMike. Ik fluit dus niet, dat doet mijn smartMike, dat is wat u hoorde. Maar het ziet er betoverend uit, nietwaar?”

De vrouw glimlacht: “Nogal.”

Aziz grinnikt opnieuw: “Dat is ook de bedoeling ... Nu u. U weet wie ik ben, maar ik weet niet wie u bent. En hoe heeft u mij gevonden?”

De vrouw steekt haar hand uit: “Ik ben Anna Wittemans. Ik weet dat u hier ergens in de buurt woont, dat heb ik een keer op een Tube gezien. Ik ben hier gisteren en eergisteren ook al geweest. Ik wilde hier net zolang komen totdat ik u gevonden had. Of op het hoofdbureau. Totdat ik u kon spreken.”

Aziz geeft haar verbaasd een hand: “En waar gaat dit dan om?”

“Mijn dochter Rachel. Die wordt verschrikkelijk gepest op school, maar die school doet er niets aan.”

Aziz steekt zijn hand op: “Wacht even. Bij wie is dat dan allemaal gemeld? Daar zijn toch procedures voor? Vertrouwenspersonen? Dat soort werk? Dat is zelfs wettelijk verplicht.”

Anna schudt haar hoofd: “Ik ben overal al geweest, maar niemand zegt van iets te weten, die school niet, het sociaal steunpunt niet, ook de politie niet.”

Aziz kijkt haar verbaasd aan: “Hè? ... Da's toch raar?”

Anna knikt.

“En wat wilt u van mij?”

“Kunt u niet uitzoeken wat er aan de hand is? Ik ben bang dat Rachel zichzelf iets gaat aandoen als dit zo doorgaat. Na de dood van mijn man is ...”

Anna stopt om een traan weg te vegen.

“Mijn man is een half jaar geleden omgekomen bij een winkeloverval. In het bijzijn van Rachel. Daar is ze nog steeds niet overheen. En nu met dat gepest op school wordt ze steeds verdrietiger, dat zie ik aan haar gezicht. Ik heb haar voorgesteld om een therapie te volgen, verschillende keren zelfs, maar dat wil ze niet.”

Aziz maakt een hulpeloos gebaar: “Met alle respect, mevrouw, maar ik werk bij Moordzaken. Dit is iets heel anders, ik bedoel ... Het enige wat ik kan doen is eens uitzoeken waarom niemand iets weet, want dat is toch wel raar. Misschien dat ik iets te weten kom wat u verder kan helpen. Maar ik kan niets beloven, Puzzelman of niet.”

Anna knikt, een milde glimlach op haar lippen.

“Ik zou graag eens langs willen komen om met uw dochter te spreken. Kan dat?”

“Ik geef u mijn contactgegevens.”

Anna pakt uit haar handtasje een boekje met daarin een los papiertje. Ze trekt het papiertje uit het boekje en geeft het aan Aziz. Die stopt het in zijn binnenzak. En ziet in zijn zicht een contactverzoek van Jantine verschijnen.

“Moment,” zegt Aziz tegen Anna, “mijn partner contacteert me.”

Anna knikt.

Aziz accepteert het contactverzoek en ziet in zijn zicht een lacherig kijkende Jantine. Hij moet er om lachen.

“Vertel. Waarom heb jij zo'n lol?”

“Ik wist niet dat Ochtendwolk ook meedoet aan dit toneelstuk.”

Aziz kijkt haar niet-begrijpend aan: “Hoe bedoel je?”

Jantine grinnikt: “Evertsen was niet bij het gesprek, die zat in de Stopera voor een ingelast overleg met haar over het politiebudget. Volgens de commissaris was dat een smoes. Ze schijnt af te weten van die evaluatiegesprekken en dat Evertsen er altijd bij wil zijn. Ze mag Evertsen ook niet zo, begrijp ik.”

“Dat is een understatement, meissie. En dat geldt ook voor Langenbosch en Veringa. Hoe ging het gesprek?”

“Goed, erg goed. Prettig vooral. En leerzaam. Wat jou betreft dan.”

Aziz begint te lachen: “Hoezo? Hebben jullie zitten te kletsen over mij?”

Jantine knikt lachend: “Ja, maar niet zo. Meer over mijn beeld van jou. Dat jij heel anders bent dan ik eerst dacht en dat ik daar zeker in het begin echt aan moest wennen. Ik dacht eerst dat jij stug en formeel was en zo rechtlijnig als een laserstraal, maar ... nou ja, dat ben je dus niet. Eigenlijk wel, maar ... nou ja, goed uitleggen kan ik het ook niet ... Ik begrijp nu ook veel beter wat Banda bedoelde toen ze tegen me zei dat mijn jaar bij jou een groot avontuur zou worden. Dat jij me een heel ander Amsterdam zou laten zien en dat jij daarbij de beste gids was die je kon hebben. En ook de leukste. Omdat je zo grappig bent.”

Aziz grinnikt: “Sommige collega's, vooral vrouwelijke, zijn om hen move-rende redenen nu eenmaal erg gecharmeerd van mij. Anderen daarentegen, vooral mannelijke collega's, kunnen mijn bloed wel drinken, met name die in het middenkader en de hogere echelons.”

Jantine begint te schateren van het lachen: “Ja, daar weet ik alles van ... Waar ben je eigenlijk? In een café? Ik hoor allemaal mensen op de achtergrond.”

“Ik zit in die sappenbar bij de ingang van winkelcentrum Brazilië bij mij om de hoek. Een moeder sprak mij aan over haar dochter en daar zitten we nu over te praten. Dat meisje schijnt op school gepest te worden, maar de instanties zeggen allemaal tegen die moeder van niets te weten. Da's toch raar?”

Jantine knikt met een fronsende blik: “Da's inderdaad raar. En wat ga jij doen?”

Aziz haalt zijn schouders op: “In dit geval kan ik niet veel doen. Ik werk bij Moordzaken. Dit is meer iets voor onze mensen van de dienst Sociale Interventie, lijkt mij. Maar dat niemand iets lijkt te weten, dat intrigeert mij wel, heel erg zelfs. Dus dat wil ik wel eens uitzoeken.”

“In je vrije tijd?”

Aziz grinnikt: “Waarom niet? En het is goed voor mijn PR. De Puzzelman helpt in zijn vrije tijd de gewone Amsterdammer en Amsterdamse.”

Jantine schiet weer in de lach: “Nee nee, Aziz Dijkstra, *daar* trap ik niet meer in. Jij ziet een mogelijkheid om stennis te schoppen, om ... om ... hoe zeg jij dat altijd? Zoals ze in België zeggen?”

“Ambras te maken”, grinnikt Aziz.

“Precies! Want als die vrouw gelijk heeft, dan heb jij een mogelijkheid om allerlei instanties en ambtenaren aan te pakken. Niet dan?”

“Je hebt me door. Zin om mee te doen vandaag en morgen? Veel langer gaat dit niet duren, denk ik.”

Jantine wrijft quasi-vergenoegd in haar handen en doet Aziz na: “Ambras maken? Lekkāh! ... Ik zie in de verte lijn 26 aankomen. Als ik hol, heb ik die. Ben ik over hooguit 10 minuten bij jullie. Max.” En ze verbreekt de verbinding, een lachende Aziz achterlatend die zich naar Anna keert.

“Mijn partner is onderweg. Die wil graag helpen dit voor u uit te zoeken.”

Anna had iets dergelijks al begrepen en zit te glimlachen.

“U heeft wel altijd erg mooie vrouwelijke partners, niet? Een paar jaar geleden met die zaak op IJburg met dat kaalgeschoren zwarte meisje. En die Voodoo-zaak in de Bijlmer, toen had u ook al zo'n mooie partner.”

Aziz glimlacht: “Dat komt door mijn baas: commissaris Van Santen. Die zadelt mij altijd op met de mooiste meiden want da's goed voor de beeldvorming, zegt hij. Maar vergis u niet, al die mooie meiden zijn ook verdomd goede agenten, hele goede agenten.”

Anna zit glimlachend te knikken: “De politie kan moeilijk naast zo'n knappe man als u een lelijke collega neerzetten, wel?”

Aziz kan er wel om lachen: “Ja, dat zegt mijn baas ook altijd ... Wilt u misschien nog iets drinken? Ik ga nog een koffie halen.”

Anna schudt haar hoofd.

Zo'n kleine tien minuten later ziet Aziz Jantine haastig het winkelcentrum in komen lopen. Hij zwaait even. Ze ziet het en loopt de sappenbar in naar Aziz en Anna. Ze stelt zich voor aan Anna.

“Goedemorgen, mevrouw. Rechercheur Lovers, afdeling Moordzaken.”

“Goedemorgen, rechercheur. Anna Wittemans.”

Anna en Jantine schudden elkaar de hand. Jantine gaat zitten.

“Wat is het plan? Op dit moment?”, vraagt Jantine aan Aziz.

Aziz wijst naar Anna: “Ik heb haar contactgegevens. Als eerste zou ik wel eens met haar dochter Rachel willen praten, wat is haar kant van het verhaal. Vraag is alleen of ze dat tegen mij wil of durft te vertellen. Misschien durft ze wel met jou te praten? Vrouwen onder elkaar?”

Jantine knikt: “Duidelijk. En wat wil je precies te weten komen?”

“Twee dingen. Ze wordt gepest, zegt ze. Door wie dan? En waarom moeten ze precies haar hebben. Namen en redenen dus. Het andere ding. Wat ik van Anna begrijp, is dat het wel door Rachel gemeld is, maar zegt iedereen van

niks te weten. Dus: bij wie heeft Rachel het gemeld. Ook hier wil ik namen. Wanneer we die namen hebben, kunnen we bekijken waarmee we eigenlijk te maken hebben en met wie.”

Jantine knikt: “Helder.” Dan keert ze zich naar Anna.

“Waar is Rachel nu?”

“Thuis. Op haar kamertje. Rachel komt niet graag buiten.”

“Heeft u misschien een afbeelding van Rachel?”

Anna knikt en haalt uit haar handtas een kleine afbeelding waarop Rachel te zien is, althans haar bovenlijf.

Aziz slikt even wanneer hij de foto ziet. Zoals Jantine een verschrikkelijk mooie vrouw is, zo is Rachel een verschrikkelijk lelijk meisje. En dik. Moddervet eigenlijk. Maar dat gezicht, zeg. Een scheefstaande mond, een kromme neus, een loensend oog, flaporen. En om het finaal af te maken een pokdalig gezicht. Dit meisje had in het sociale verkeer de slechtste papieren die je je maar kon voorstellen. Hij bemerkt een opborrelende boosheid richting de pesters, over hun lafheid. Pesters moesten altijd de zwakkeren hebben, voor de sterkeren waren ze te laf. Dat kon hij zich nog goed herinneren van vroeger op het lyceum in Heerenveen. Niet dat hij gepest werd, dat durfde niemand, bang als zijn medeleerlingen waren voor zijn dodelijk verbale uithalen nadat hij de beruchtste pester op school en plein public voor schut had gezet, werkelijk tot op het bot belachelijk had gemaakt, dagen achter elkaar. Maar hij zag het wel om zich heen gebeuren.

Aziz kijkt op naar Jantine en ziet een soortgelijke blik op haar gezicht. Ze ziet hem kijken en knikt. Aziz keert zich naar Anna.

“Als BC'er heb ik bepaalde bevoegdheden. Eentje daarvan is dat ik onder bepaalde omstandigheden op eigen initiatief een onderzoek mag beginnen. Uw situatie is zo'n omstandigheid: u of uw dochter heeft iets gemeld bij de officiële instanties, maar die zeggen van niets te weten. Geloof mij, zelfs de burgemeester zou willen dat ik dit onderzoek, want dit gaat dwars tegen zijn beleid en dat van Amsterdam Vrije Stad in. Het kan dus zijn dat dit onderzoek van mijn partner en mij een officieel onderzoek wordt. In dat geval moet u ook rekening houden met de media. We zullen proberen u en Rachel zolang mogelijk en zoveel mogelijk buiten beeld te houden, maar kunnen niets garanderen. We hebben namelijk geen controle over de media, zeker niet wanneer u zelf contact zoekt. Begrijpt u wat ik u probeer te zeggen?”

Anna knikt: “En als de media toch contact zoekt en ik wil niet met ze praten?”

“‘Geen commentaar' zeggen”, zegt Jantine, “Dan zijn ze wettelijk verplicht u met rust te laten. Let wel: u, niet uw burens bijvoorbeeld. Begrijpt u? Wat mijn collega wil zeggen is dat u mogelijk in de schijnwerpers komt te staan op een manier die ... in uw nadeel is, laat ik het maar zo zeggen.”

Anna kijkt verbaasd naar Aziz en Jantine: “Maar Rachel en ik hebben hele-

maal niets verkeerd gedaan.”

Jantine schudt haar hoofd en wijst naar Aziz: “Nee, het is vanwege mijn collega. Veel mensen in de media haten hem en zullen alles doen om hem onderuit te halen. Bijvoorbeeld door zijn getuigen zwart te maken. Mensen zoals u. Begrijpt u?”

Anna knikt: “Ja, dat weet ik, dat is wel erg opvallend, ja. Maar waarom, dat snap ik niet. Uw collega is toch zo'n beetje de beste rechercheur ter wereld? Dan ben je toch blij dat die bij ons in Amsterdam zit?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Da's politiek, Anna, allemaal politiek. Ze denken dat wanneer ik op mijn bek ga, dat dan ook Amsterdam Vrije Stad op haar bek gaat. Alleen ben ik tot op heden nooit op mijn bek gegaan en Amsterdam Vrije Stad dus ook niet. Zij daarentegen al verschillende keren. Die zaken van mij die u daarstraks aanhaalde? Die ene op IJburg en die andere in de Bijlmer? Toen zijn zij op hun bek gegaan en niet zo'n beetje ook. En het irriteert ze mateloos dat het ze maar niet lukt om mij en Amsterdam Vrije Stad op onze bek te laten gaan. Dus dan richten ze hun pijlen maar op onze zwakkere medestanders, mensen zoals u. Een tamelijk laffe manier van werken, niet? Maar ja, da's de manier van werken van klassiek links, altijd al geweest ... Ik ga even afrekenen. Wil jij een auto bestellen? Die moet wel eerst even langs mij, want ik heb hier nog boodschappen staan.” Dat laatste zegt hij allemaal tegen Jantine, die knikt.

Aziz staat op en loopt naar de kassa bot. Hij laat zijn eCard zien aan de bot, die scant de eCard, pingt ten teken dat is betaald, en stuurt een eBon naar Aziz. Die ziet de eBon in zijn zicht verschijnen. Aziz loopt terug naar Jantine en Anna. Ze lopen naar buiten waar Jantine naar een auto wijst die net komt aangereden: de hunne. Niet veel later zijn ze onderweg.

Amsterdam, zaterdagmorgen 11 november 2045, 11.44 uur, de Insulindeweg in Oost. De wind is wat gaan liggen. Het is redelijk druk op straat met mensen. Een groot deel is onderweg naar of komt terug van de Dappermarkt een eindje verderop. Een paar bots van de gemeente zijn bezig met bladeren bij elkaar te vegen en op te ruimen. Voor een wooncomplex halverwege de Insulindeweg stopt een anonieme politieauto en een man en twee vrouwen stappen uit. De auto rijdt weg, de drie lopen het wooncomplex in. Met de lift gaan ze naar de derde verdieping waar ze een woning binnengaan. De oudste van de twee vrouwen loopt door de gang naar een deur en klopt er op. De deur gaat open.

Rachel kijkt stomverbaasd naar Aziz die zo'n drie meter van haar vandaan staat.

Aziz steekt zijn hand op: “Hoi. Je hebt me blijkbaar herkend? Ik ben rechercheur Aziz Dijkstra, je weet wel: de Puzzelman. Hoe gaat het met je?”

Aziz stapt op haar af om haar een hand te geven. Dat doet ze met een verlegen blik.

“Dit is mijn partner”, zegt Aziz en wijst naar Jantine. Die stelt zich ook voor aan Rachel.

Rachel kijkt met een vragende blik naar Anna: “Wat is er aan de hand, mam?”

“Ik kwam rechercheur Dijkstra tegen in de supermarkt en heb hem verteld over jou, dat je zo gepest werd op school, maar dat niemand er iets van af lijkt te weten. En dat vond hij zo vreemd dat hij er met je over wil praten.”

“Mam! ... Nee!”, zegt Rachel met een onthutste blik. Ze wankelt zelfs.

Jantine pakt snel Rachel vast en zegt: “Kom, laten we even gaan zitten in je kamertje, kun je bijkomen van de schrik.” Ze kijkt even om naar Aziz en knikt kort, hij ook. Jantine loopt met Rachel het kamertje van Rachel in en doet de deur dicht. Aziz keert zich naar Anna.

“Laat mijn collega maar even bij Rachel zitten.”

Anna wijst naar de deur naast Aziz: “Door die deur. Dan komt u in de woonkamer.”

Anna en Aziz gaan naar binnen. Even voelt Aziz een steek in zijn hart wanneer hij het armoedige interieur ziet. Zo'n vijftien jaar na dato hingen veel Amsterdamse gezinnen nog steeds in de touwen. Hij ziet een paar afbeeldingen van Anna, Rachel en een man, vrijwel zeker haar man. Anna wijst naar een versleten zitbank.

“Gaat u zitten. Wilt u misschien iets drinken?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Nee, dank u ... Wat kunt u me nog meer vertellen over Rachel? Over haar school bijvoorbeeld. Heeft ze vriendjes? Vriendinnetjes?”

Een klein uur later komt Jantine de woonkamer in. Alleen.

Tegen Aziz zegt Jantine: “Ik ben klaar.”

Dan tegen Anna: “Rachel schrok nogal van mijn collega. Ze is nu weer gekalmeerd. En ik heb wat met haar zitten te praten, vooral moed in te praten.”

Aziz regelt ondertussen snel een auto en staat dan op. Hij en Jantine nemen afscheid van Anna bij de voordeur en lopen naar buiten. Beneden moeten ze even wachten op hun auto. Ze gaan om het hoekje uit de wind staan. Aziz gaat hangen tegen de muur.

“En? Nog wat wijzer geworden?”, vraagt Aziz.

Jantine schudt haar hoofd: “Niet echt. Rachel heeft me niet alles verteld, dat kon ik overduidelijk aan haar zien. Vermoedelijk uit schaamte, maar ze is ook ergens heel bang voor. Het lijkt allemaal begonnen te zijn met de dood van haar vader. Die drie waren een gelukkig gezinnetje. Totdat die vader werd doodgeschoten in het bijzijn van Rachel. Die heeft haar verdriet weg gegeten. Het gevolg ken je. Anna drinkt haar verdriet weg. Dat pesten is

blijkbaar rond dezelfde tijd begonnen als die schietpartij. Ze heeft een paar namen genoemd van haar pesters. Maar het rare is dat toen ik vroeg bij wie ze dat gemeld had, dat ze niet verder kwam dan: op school. Wanneer ik vroeg bij wie of wat, dan kreeg ik geen antwoord, maar begon ze te huilen. Alsof ze zich ergens voor schaamde ... Of ergens bang voor was, dat kan ook ... Denk ik.”

Aziz heeft haar peinzend aangehoord: “En wat zegt je intuïtie?”

Jantine haalt haar schouders op: “Op dit moment? ... Niks ... Behalve dat ik het maar raar vindt. Dat Rachel niet wilde zeggen bij wie of wat ze dat heeft gemeld ... Want stel ze heeft het niet gemeld ... Dan is het logisch dat instanties van niets weten. Maar waarom zou ze dat niet doen? ... En hebben docenten en ander personeel nooit wat gezien? ... Of is dat pesten allemaal verzonnen en is er iets heel anders aan de hand? ... En jij? Heb jij nog van haar moeder gehoord?”

Aziz schudt zijn hoofd: “Niet veel eigenlijk. Dat Rachel heel erg op zichzelf is, een beetje mensenschuw is. Een beetje veel als je het mij vraagt ... Rachel zit op de Nieuwe School hier in Oost, die ken ik een beetje via Banda, want die werkt veel in Oost. Volgens Banda zitten op die school veel jongeren die bij een straatbende zitten. Als die je pesten? Mogelijk is zelfs die school beducht voor die jongeren, zeggen die misschien daarom van niks te weten?”

“Ik kan je wel volgen. Wat wil je nu gaan doen?”

“Ik ga even een ingang zoeken bij de afdeling Sociale Interventies, misschien dat die agenten ons wat kunnen vertellen. Moment.”

Even later heeft Aziz contact met Kathleen Williams, zijn partner zo'n zes jaar geleden toen hij en Kathleen allebei medior rechercheur waren. Onder-tussen is hun auto gearriveerd en Aziz en Jantine stappen in. Aziz geeft snel de opdracht naar het hoofdkantoor te rijden. Kathleen heeft dat laatste blijkbaar gehoord.

“Aziz! Jij mij contacteren op je vrije dag? Je gaat me toch niet vertellen dat je met een zaakje bezig bent, wel?”, zegt Kathleen lachend.

Aziz schudt grinnikend zijn hoofd: “Nee, dat niet ... Nou ja, misschien wel, maar dat is nog niet duidelijk ... Zeg, waarom ik je contacteer? Jij kende toch iemand bij de afdeling Sociale Interventies? Iemand die oké was? Ene Paul, dacht ik.”

Kathleen knikt: “Je moet Paulus hebben, Paulus Erikson, Paulus de Boskabouter. Je snapt de grap wel wanneer je hem ziet.”

Aziz steekt zijn duim op, dan: “Doe Lennart de groeten van me, wil je? En aai snoezepoes over haar bolletje voor me.”

Kathleen knikt lacherig: “Doe ik. Ik moest van haar vragen wanneer Zies weer eens langskwam. Dat heb ik bij deze gedaan. Dus je hangt, gozer, dat je dat maar weet. Wij spreken elkaar nog.” En nog steeds lacherig verbreekt ze

de verbinding, Aziz grinnikend achterlatend.

Aziz zoekt en krijgt contact met Paulus Erikson. Aziz moet lachen wanneer hij Erikson in zijn zicht ziet. Erikson ziet hem lachen en lacht ook.

“Ja, ik weet het, Paulus de Boskabouter. Mijn baard, hè? Wat kan ik voor u doen, rechercheur Dijkstra?”

“Heb je dadelijk een half uurtje voor mij en mijn partner? Een burger heeft mij aangesproken over iets raars wat zij heeft meegemaakt. Alsof de bevoegde instanties haar niet willen helpen.”

Erikson knikt fronsend: “Hm, dat is merkwaardig, ja ... En wat wilt u van mij weten?”

“Het heeft te maken met een school in Oost, de Nieuwe School.”

Erikson knikt: “Ja, die ken ik, daar hebben we onze handen vol aan. Daar zitten veel leden van straatbendes uit Oost. Kom anders dadelijk naar vergaderzaal 8.3, daar is een grote vergadertafel met een aanraakscherm. Dan kan ik u en uw partner makkelijker allerlei informatie tonen, want we hebben al heel wat verzameld over die school. Ik ga daar nu alvast naartoe.”

Aziz steekt zijn duim: “Top. We zijn er binnen een kwartier.” En hij verbreekt de verbinding.

“We gaan naar vergaderruimte 8.3. Rechercheur Erikson van Sociale Interventies heeft blijkbaar al vrij veel data over die school.”

Jantine knikt.

Instituut Boterkop

Amsterdam, zaterdag 11 november 2045, 12.59 uur, het hoofdbureau van de politie in de IJ-toren aan de Piet Heinkade, de 8ste verdieping, de afdeling Sociale Interventies, vergaderruimte 8.3. Een man en een vrouw, agenten in burgerkleding, gaan naar binnen en lopen naar de man die bij de grote vergadertafel staat. Er worden handen geschud. De man die binnenkwam, wijst naar de tafel.

“Vertel, Paulus, waar kijken we naar?”, vraagt Aziz.

Paulus Erikson is waarlijk de dubbelganger van Paulus de Boskabouter. Een blanke, ergens in de vijftig, hooguit een meter zeventig, een bolle toet, een buikje, kaal natuurlijk, en een sneeuwwit baardje. Een gemoedelijk mannetje met een groot hart volgens Kathleen.

Paulus wuift met zijn hand over de tafel alsof hij alles wil aanwijzen: “Deze grafieken, tabellen, et cetera beschrijven de situatie van die school in Oost. Straatbendes, criminaliteitscijfers, vechtpartijen, schoolverzuim. Zo'n beetje alle informatie die we hebben.”

Aziz gaat wat voorover hangen en bestudeert de gegevens op de tafel.

“U zegt vechtpartijen”, begint Jantine, “U bedoelt dan vechtpartijen op die school?”

Paulus schudt zijn hoofd: “Nee, niet allemaal, ongeveer de helft. Rondom die school wordt ook wat af gevochten. Soms met dramatische gevolgen. Er lopen daar nogal wat prikkers rond, jongens met een mes.”

“Die vechtpartijen op een school? Worden die bijgehouden op zo'n school? En zo ja: door wie dan?”, wil Jantine weten.

Paulus knikt: “Iedere school heeft verplicht een anoniem meldpunt voor dat soort zaken. Ook voor diefstal of drugsgebruik. Of pesten. Het is natuurlijk aan die school om dat vervolgens handen en voeten te geven, maar er is wel een aantal eisen waaraan zo'n meldpunt moet voldoen.”

Aziz fronsst zijn wenkbrauwen en kijkt op naar Paulus: “En zo niet? Stel een school voldoet niet aan alle eisen. Wat dan?”

“Een boete. Als een school het te bont heeft gemaakt, dan mag het stadsbestuur ingrijpen. In het uiterste geval mag die school gesloten worden. Het stadsbestuur vindt onderwijs hartstikke belangrijk, zegt ze, dus ze wil de vingers aan de pols houden. Amsterdamse kinderen verdienen het beste onderwijs, niet indoctrinatie. Dat zegt die ene wethouder van onderwijs altijd, die Ahmed Hussein. En dat is zo'n type die dat ook meent.”

Jantine wijst naar de afbeeldingen van een paar jongens: “Een meisje noemde hun namen. Zo te zien hebben die het rechte pad al een tijdje geleden verlaten?”

Paulus ziet wie Jantine aanwijst: “Delano Roberts? Dat is de neef van Floyd

Roberts, die zware jongen die ze twee maanden geleden hebben opgepakt. Die Delano is zo'n patsertje dat gebruik maakt van de reputatie van zijn oom om indruk te maken op anderen. Wat is er met hem?"

"Dat meisje vertelde me dat die Delano haar enorm zit te pesten."

"Och, geloof me, ze zal echt niet de enige zijn. Die Delano is een echte etterbak."

"U schijnt hem vrij goed te kennen?", vraagt Jantine lichtelijk verbaasd.

"In ons werk kom je vaak genoeg mensen tegen die je bijblijven, omdat het zulke verschrikkelijke klootzakken zijn. Die Delano is er zo eentje."

Aziz staat grinnikend te knikken: "Ik kan je helemaal volgen, Paulus, ik heb dat ook ... Wat heb je specifiek over die school?"

Paulus tikt even op het scherm. Er verschijnen tabellen, grafieken, organogrammen en diagrammen op het scherm. Er lopen gekleurde lijnen van het ene onderwerp naar het andere onderwerp. Bij elke lijn staat een korte aanduiding.

Aziz bestudeert een tijdje de gegevens op de tafel, zwijgend, licht voorover gebogen, zijn handen op de rug. Opeens knijpt hij zijn ogen een beetje dicht. Alsof hij naar iets tuurt in de verte, daar ergens ver weg in het tafelblad. Hij gaat recht staan, haalt zijn handen naar voren en begint zijn hocus pocus te doen. Jantine begint te grinniken, Paulus glimlacht. Hoewel het de eerste keer is dat hij het zelf ziet, heeft Paulus er al heel wat collega's over horen praten. Dat dat hocus pocus gedoe met zijn handen een teken was dat de Puzzelman een raar zaakje te pakken had.

Aziz is klaar, kijkt op naar Jantine en Paulus, en ziet hen glimlachen. Hij glimlacht ook. Dan wijst hij naar het scherm in de tafel.

"Het kan aan mij liggen, maar dat bestuur van die school? Ik zie daar twee namen staan die ik ken. Dat zijn vriendjes van dat volk op IJburg een paar jaar geleden. Weet je iets over de werkrelatie van dat bestuur met de Stopera? Die zal vermoedelijk niet al te best zijn, wel?"

Paulus schudt zijn hoofd: "Daar weet ik eigenlijk niets van. Daarvoor moet u bij de Stopera zijn. Het enige wat ik weet, maar dat is van horen-zeggen, is dat de wethouder daar was en dat die een woede-uitbarsting kreeg."

"Husseini? Heeft die zo'n kort lontje dan?", vraagt Aziz.

"Nee, Ochtendwolk Goldberg. Die was daar een keer voor een budgetdiscussie en die liep blijkbaar nogal uit de hand."

Paulus begint te grinniken en zegt: "Wat ik er van begrepen heb, is dat dat bestuur zich kapot schrok van haar uitbarsting."

Aziz schiet in de lach: "Paulus, kerel, geloof me. Je weet wat de media zeggen, niet? Wanneer Ochtendwolk kwaad op je is? Maak dat je wegkomt, kerel, maak dat je wegkomt. En da's echt niet voor niks, neem dat maar van mij aan. Ik spreek uit ervaring."

Paulus moet er ook erg om lachen, Jantine ook. Beide weten dat Aziz doelt

op zijn kortstondige en tumultueuze relatie met Ochtendwolk in '34.

Zo'n beetje iedereen in Amsterdam wist van die relatie, niet in het minst omdat die indertijd breed werd uitgemeten op de Tubes, maar toch vooral vanwege het spectaculaire einde van die relatie. Dat gebeurde namelijk live voor de camera. Ochtendwolk en Aziz kwamen uit een kroeg en liepen tegen een cameraploeg van AmsterdamTube aan die daar toevallig live een repo aan het maken was over het uitgaansleven in Amsterdam. Ochtendwolk en Aziz werden geïnterviewd over hun relatie en kregen daarover een verschil van mening. En dat liep enigszins uit de hand om het eufemistisch te zeggen. In essentie? Ochtendwolk leek Aziz te vertellen wat die moest doen of laten. En dat ... dat had ze dus beter niet kunnen doen. Maar de gewone Amsterdammer lustte wel pap van het spektakel. Die wist nu het antwoord op de vraag: what happens when an unstoppable force, Ochtendwolk dus, meets an immovable object, Aziz? Nou, dat spektakel dus.

Het was aan Zingende Wind en Lea te danken dat Ochtendwolk en Aziz weer de strijdbijl begroeven. Dat kostte natuurlijk de nodige tijd, want qua kop-pigheid deden Ochtendwolk en Aziz echt niet voor elkaar onder. Toch al redelijk snel konden ze weer door dezelfde deur, kregen ook begrip en waarder- ing voor het standpunt van de ander. En uiteindelijk werden ze broertje en zussie. Daar moesten ze wel eens om lachen wanneer ze met z'n tweeën waren, dat dat broertje en zussie the-next-best-thing was in hun geval, meer zat er gewoon niet in.

“Kan ik deze informatie van je krijgen?”, vraagt Aziz aan Paulus, terwijl hij naar de tafel wijst.

Paulus kijkt Aziz niet-begrijpend aan: “U bent BC'er, u heeft mijn toestem- ming helemaal niet nodig.”

“Nou, het lijkt mij wel zo netjes eerst toestemming te vragen aan de eigenaar van die informatie, zeker als het een collega betreft die mij uitstekend heeft geholpen.” En Aziz kijkt Paulus mild glimlachend aan.

Paulus lijkt deze bejegening uitermate te appreciëren gezien de glimlach op zijn gezicht.

Jantine moet ook glimlachen, heeft nu al een paar keer meegemaakt hoe Aziz met andere agenten omgaat, agenten in een lagere positie dan hij. Geen won- der eigenlijk dat zoveel agenten zo gecharmeerd zijn van hun collega met die lichte baard en lange haren.

Aaien naar beneden en schoppen naar boven, zo noemde Banda dat eens. En het mooiste volgens Banda? Die gozer meent het nog echt ook. Bij Aziz krijg je de real deal, geen fratsen. Take it or leave it. Die gozer is zo rechtlijnig als een laserstraal, die doet wat hij zegt en zegt wat hij doet. Waar kom je zo

iemand nog tegen?

Natuurlijk, zo had Banda gezegd tegen Jantine, Aziz is nu eenmaal een buitengewoon succesvolle rechercheur en daarom zien de hogere echelons veel door de vingers. Maar vergis je niet, had Banda benadrukt, die gozer ziet lageren in rang echt als zijn gelijke, neemt ze echt serieus. Omdat hij dat normaal vindt. En mensen merken dat. Dat hij dat echt meent, dat dat geen management praatjes zijn. Aziz is gewoon ... Aziz.

Aan de andere kant? ... Aziz haalde wel eens agenten bij zijn team en die kregen er dan in een paar dagen een flink aantal punten bij, iets wat zich aan het einde van de maand uitbetaalde. In de meest letterlijke zin van het woord. Geen wonder dat veel agenten wel wilden meewerken met Aziz, want dat was altijd kassa en niet zo'n beetje ook. Alsof Aziz dat niet wist, zeg, had Banda lachend gezegd. Wat denk je nou zelf?

“Heeft u een dossier? Dan zal ik al mijn informatie in de inbox van dat dossier zetten.”

“Tja, dat is nu het pikante aan deze zaak. Dit onderzoek is niet officieel, nog niet tenminste. Dus heb ik nog geen dossier. Alleen ... ik vind het zo'n raar verhaal ... Je vertelde net dat die Delano wel vaker mensen pest ... Maar dat geval van Rachel wordt blijkbaar niet geregistreerd ... Aannemende dat Rachel het heeft willen melden natuurlijk ... Dus stel eens dat ze het niet gemeld heeft. Waarom zegt ze dan dat ze het wel gemeld heeft? Begrijp je? ... Linksom of rechtsom: er is hier iets raars aan de hand. En als BC'er mag ik eigen onderzoek opstarten als ik dat nodig acht. En ik wil hier wel eens meer van weten. Al was het maar om Rachel te kunnen verlossen van een kwelgeest.”

Jantine staat te knikken, is het volledig eens met Aziz.

Aziz denkt even na en zegt dan: “Wie hou ik nu eigenlijk voor de gek, zeg. Is het niet nu dan straks wel.”

Aziz kijkt Jantine aan: “Maak maar een dossier aan. Noem het ... even kijken ... 'Rachel Wittemans' is een beetje alledaags ... 'De Pesters' dan? Nee, ook niet ... O, wacht: ‘Gedrag heeft Consequenties’. Da's een mooie want dat gedrag van die pesters gaat gevolgen hebben, voor hen dan, daar ga ik persoonlijk voor zorgen. Autorisatieniveau: Standaard.”

Jantine knikt en gaat in de weer met haar smartGlass.

Aziz geeft Paulus een hand: “Bedankt voor je hulp en info, Paulus. Als je me een keer nodig hebt, dan je weet me te vinden. Ik bivakkeer op de 17de.”

“Geen dank, rechercheur Dijkstra. Dit is wel iets anders dan een moordzaak, nietwaar?”

“Roep niet te hard, Paulus”, grinnikt Aziz, “Je kent me: de Puzzelman. Ik ontdek rare zaakjes alsof het niks is. Ik begin met een moord en eindig met een politiek complot. Wie weet waar ik deze keer tegenaan loop. Wat jij?”

Paulus kan er ook wel om lachen: “Ik zal deze zaak noteren als beginnend met het pesten van een meisje. Eens kijken waar u over een paar dagen mee op de proppen komt.”

Jantine was klaar en heeft Paulus gehoord. Ze staat lacherig Aziz aan te kijken, zo van: niet alleen Paulus maar ook zij is benieuwd.

“Ada?”, zegt Aziz.

“Ja”, zegt een computerstem.

“Er is zojuist een nieuw dossier aangemaakt: 'Gedrag heeft Consequenties'. Rechercheur Erikson gaat straks een grote hoeveelheid data in de inbox van dat dossier zetten. Kijk eens naar die data, wil je. Begin maar met relaties tussen mensen, wie kent wie en waarvan. Dat soort werk. O, en politieke voorkeur, dat wil ik ook wel weten. Het heeft niet de allerhoogste prioriteit. Nu nog niet in ieder geval. Maar dat kan in de loop van de dag veranderen. Oké?”

“Begrepen.”

“En wat gaan we nu doen?”, vraagt Jantine.

“Ik wil even met Banda gaan praten. En we moeten even naar Dennis om te melden dat we hier mee bezig zijn. Omdat het eigen initiatief is, schuiven onze vrije dagen door en krijgen we ook geen extra punten wanneer we deze zaak oplossen.”

Jantine schudt haar hoofd: “Die punten interesseren me niet, wel wat jij boven tafel gaat krijgen.”

Aziz kijkt naar Paulus, knikt met z'n hoofd richting Jantine en zegt quasi-vermoeid: “Commissaris Van Santen zadelt me altijd op met dit soort meiden. Pfff. Vermoeiende types, Paulus, dat zeg ik je.”

Jantine schiet in de lach en stompt Aziz in diens zij, Paulus staat lachend te knikken.

“En brutaal zijn ze ook”, lacht Aziz.

Opnieuw schiet Jantine in de lach. Paulus moet ook lachen.

Ze nemen afscheid van Paulus en lopen naar buiten.

Op de 17de lopen ze de afdeling op. Aziz ziet Banda zitten op haar werkplek halverwege de afdeling bij een raam met uitzicht op het IJ. Ze zit onderuit gezakt in haar stoel met haar voeten op de vensterbank. Aziz weet dat Banda dan in haar zicht dossiers en rapporten zit te lezen. Aan haar tevoorschijn komende glimlach te zien, ziet ze Aziz en Jantine aan komen lopen. Aziz maakt een gebaar van ik-kom-even-naar-je-toe en wenkt Jantine hem te volgen. Banda gaat rechtop zitten.

“Wat doen jullie hier? Jullie hebben toch vrij?”, vraagt Banda aan Aziz en Jantine wanneer ze bij Banda's werkplek zijn aangekomen.

Jantine wijst lacherig naar Aziz: “Je kent hem toch? Zelfs in zijn vrije tijd wil hij rare zaakjes doen.”

Banda knikt lachend: "Leer mij Aziz kennen. En jij?"

Jantine lacht: "Ik wil er bij zijn wanneer hij z'n oplossing tevoorschijn tovert. Je weet wel wat ik bedoel."

Banda begint te schaterlachen: "Nou en of!" Dan keert ze zich nog steeds lachend naar Aziz: "Jij wil iets weten? ... Puzzelman?" Aziz kan er wel om lachen.

"Een vrouw sprak mij aan over haar dochter, dat die zo verschrikkelijk gepest werd op school, maar dat niemand iets deed, dat niemand van iets wist zelfs. Dat laatste vind ik zo raar. Tenzij dat meisje gelogen heeft. Maar ik heb geen enkele reden om aan te nemen dat dat meisje liegt."

Banda knikt: "En wat wil je dan van mij weten?"

"Jij bent goed op de hoogte van wat er zoal speelt in Oost. Dat meisje zit op de Nieuwe School. Wat weet jij allemaal over die school?"

Banda gnuift minachtend: "Instituut Boterkop. Is dat gepeste meisje toevalig blank?"

Aziz en Jantine knikken.

"Verbaast me niks. Persoonlijk zou ik die school per direct sluiten. Blanke kinderen lijken daar wel vogelvrij. Daar wordt zwarte jongeren verteld dat crimineel gedrag eigenlijk sociaal revolutionair gedrag is, dat die snotneuzen eigenlijk vrijheidsstrijders zijn."

Aziz grinnikt: "Daar zal de Stopera niet blij mee zijn."

"Dat zeg ik je. Ochtendwolk is daar een keer uit haar vel gesprongen. En Hussein, de wethouder van Onderwijs, die was daar ook bij, is toen bijna op de vuist gegaan met iemand uit dat bestuur. Die had hem een zandnikker genoemd. Die school en de Stopera? Die verkeren in staat van oorlog met elkaar."

"Dat meisje wordt gepest door Delano Roberts, de neef van Floyd Roberts. Wat weet je van die twee?"

"Veel te veel spieren en veel te weinig hersenen. Allebei."

Aziz schiet in de lach: "Zo zeg, die kwam er snel uit. Is het zo erg gesteld met die twee?"

Banda lacht zuur: "Echt, Aziz, die twee? Die twee zijn te stom om een crimineel te kunnen zijn, maar zelf denken ze top te zijn. Ze zijn alleen beresterk en hebben hun hele leven altijd zo hun zin doorgedrukt. Doe wat ik zeg of ik sla je verrot, dat soort types. Maar ze kunnen letterlijk niet tot tien tellen, letterlijk niet."

"En wat hebben ze zoal op hun kerfstok?"

"Die neef heeft nog niet echt zware dingen gedaan. Die oom daarentegen? Ripdeals, overvallen, mishandelingen, drugshandel, een imposant rijtje. En onderweg heeft hij ook slachtoffers gemaakt waarvan zes dodelijk. Hij zit voor twintig jaar achter de tralies plus een ter beschikking. Met een beetje geluk zien we die nooit meer terug op straat."

“Aziz? Jantine? Jullie hier? Jullie hebben toch vrij?”

Aziz herkent de stem, Jantine ook: Dennis van Santen, commissaris Moordzaken, hun superieur. Ze draaien zich om.

“Hoi, Dennis, heb je een minuutje voor ons? ... Een vrouw op straat heeft me vanmorgen aangesproken met een raar verhaal over haar dochter. En ik wil dat verhaal op eigen initiatief onderzoeken. Dus ik wilde je dat komen melden.”

Dennis knikt: “Da's goed, joh. Geef dat maar aan Joan door. Waar gaat het eigenlijk om?”

“Die dochter schijnt enorm gepest te worden op school door ene Delano Roberts, het neefje van Floyd Roberts, die ken je wel. Het gaat om de Nieuwe School in Oost.”

“Hah! Instituut Boterkop”, sneert Dennis, “Hopelijk vind je iets waardoor we die tent kunnen sluiten.”

Aziz kijkt Dennis en Banda verbaasd aan. Ook Jantine kijkt verbaasd.

“Waarom zit die school jullie zo dwars?”

Dennis zegt smalend: “Je zou hun lesmateriaal eens moeten bekijken, zeg, met name over de samenleving en bijvoorbeeld de politie. En over zwart versus wit. Met de nadruk op versus. Het is werkelijk godgeklagd.”

“Een politiek, sociaal en ook raciaal mijnenveld dus”, knikt Aziz, “Dan ga ik dadelijk eerst maar eens praten met Ochtendwolk en die Husseini, misschien dat die interessante dingen weten ... Van wie komt eigenlijk die term 'Instituut Boterkop'? Van jou, niet? Dat moest haast wel.” En hij kijkt Banda aan. Die knikt lacherig.

“Ik zei dat een paar maanden geleden tijdens een overleg met wijkagenten in Oost, ik was behoorlijk pissig op dat moment, en Ochtendwolk en commissaris Van Santen waren bij dat overleg. Die term sloeg nogal aan.”

Dennis staat grinnikend te knikken.

Aziz zegt tegen Jantine: “Ik meld het wel bij Joan. En ik maak een afspraak om bij Ochtendwolk langs te gaan. Kunnen jij en Banda even bijkletsen, daar heeft vooral Banda behoefte aan.” En Aziz kijkt grinnikend naar Banda. Die begint te schateren van het lachen. Ook Jantine en Dennis moeten erg lachen.

Aziz en Dennis lopen weg naar het bureau van Joan, de PA van Dennis, zijn personal assistant, een modern woord voor wat vroeger een secretaresse werd genoemd. Joan had Aziz en Jantine al lang gezien. Ze glimlacht wanneer Aziz en Dennis bij haar bureau komen staan.

“Ik heb het vermoeden dat jij en Jantine met een zaak bezig zijn in jullie vrije tijd. Of niet?”

Aziz en Dennis knikken lacherig.

Aziz zegt: “Met dien verstande dat het deze keer op eigen initiatief is.”

Joan kijkt Aziz quasi-verbaasd aan: “Op eigen initiatief? Da's al weer een

paar maanden geleden. Moment.” Aziz en Dennis kunnen er wel om lachen. Joan tikt en veegt even door het luchtledige, dan: “Gedaan. Ik zag jou en Jantine lopen en wist meteen hoe laat het was. Alleen dat het eigen initiatief was, dat moest ik nog even verwerken.”

“Joan, meid, je bent je gewicht in goud waard”, zegt Aziz lachend. Dennis staat lachend te knikken.

“Ik moet even Ochtendwolk Goldberg contacteren. Ik spreek jullie nog.”

Aziz loopt een eindje weg naar het midden van de afdeling. Ook ziet en hoort hij Jantine en Banda lachen. Onderweg zoekt en krijgt hij contact met Ochtendwolk. Aziz gaat hangen tegen de wand van een drankhoekje. Ochtendwolk zit achterover geleund in haar bureaustoel, haar lange paardenstaart over haar borst en deels opgerold op haar schoot. Ze heeft een brede glimlach op haar gezicht.

“Goedemiddag, hoe gaat het mijn broertje?”

“Nou, dit broertje wil zijn zussie even spreken. Over Instituut Boterkop.”

Ochtendwolk gaat onmiddellijk rechtop zitten: “De Nieuwe School in Oost? Wat is daarmee?”

Aziz moet grinniken om de reactie van Ochtendwolk: “Vooralsnog niks. Daarom wou ik er even met je over praten. Ik werd vanochtend in dat winkelcentrum bij mij om de hoek aangesproken door een vrouw met een raar verhaal over haar dochter. Die dochter zit op die Nieuwe School en wordt gepest, onder andere door Delano Roberts, het neefje van Floyd Roberts. Dat meisje zegt dat gemeld te hebben, maar de officiële instanties zeggen van niets te weten. Natuurlijk, dat meisje kan gelogen hebben. Maar waarom zou ze daarover liegen? En mocht ze liegen: wat is er *dan* aan de hand? En dan die bijnaam: Instituut Boterkop? Allemaal dingen waardoor ik denk: ik wil hier meer van weten, ik, de Puzzelman. Er is hier iets raars aan de hand, Ochtendwolk, dus daar wil ik even met je over praten. En of er zaken zijn waar ik op moet letten of voor moet oppassen. Als het kan, zou ik graag die wethouder van onderwijs erbij willen hebben, die Hussein. Per slot van rekening zit die school in zijn portefeuille dus dat lijkt me wel zo netjes. Tenzij jij redenen hebt om anders te besluiten.”

Ochtendwolk schudt haar hoofd: “Ik zal zo kijken of Ahmed erbij wil zijn. En wat die school betreft, Aziz? Deze keer hoop ik dat je iets ergs vindt want echt: hoe eerder die school dicht is, hoe beter. Alle politieke commotie neem ik op de koop toe, in dit geval wel.”

Aziz knikt: “Oké, duidelijk. Aan politieke rugdekking zal het me deze keer niet ontbreken. Zoals altijd eigenlijk. Jantine en ik komen er nu aan. We wachten wel buiten je kantoor mocht je nog bezig zijn.”

Ochtendwolk schudt weer haar hoofd: “Nee, dat is niet nodig. Ik zit de hele dag rapporten te lezen. Ik neem even contact op met Ahmed. Tot zo.” En Ochtendwolk verbreekt de verbinding.

Aziz bestelt een auto richting Stopera en loopt dan naar Banda en Jantine, die zitten met elkaar te geiten. Ze zien hem aan komen lopen, kijken elkaar aan en schieten opnieuw in de lach. Aziz kan het alleen maar hoofdschuddend aanzien, iets waardoor de twee vrouwen opnieuw in de lach schieten.

“Ga je mee? Ochtendwolk verwacht ons. Die wethouder van onderwijs is er waarschijnlijk ook bij. Tegenover de Stopera zit een goede broodjeszaak, daar wil ik eerst effe snel een broodje gaan eten. Oké?”

Jantine knikt en staat op. Tegen Banda zegt ze: “Binnenkort lunchen en verder bijpraten, wat jij?”

Banda knikt lachend.

Terwijl ze naar de lift lopen, zegt Aziz: “Ik zal maar niet vragen vanwaar al dat plezier, want een eerlijk antwoord ga ik niet krijgen. Of wel?”

Jantine lacht, stompt Aziz in zijn zij en zegt: “We hadden het over jou, ja, dat je je als jouw pupil geen seconde verveelt. En over dat getover van je, dat je opeens die ingevingen van je krijgt en een zaak zomaar oplost. Opeens. Out-of-the-blue. Dat dat zo leuk is om mee te maken, om te zien gebeuren voor je neus. Ik heb de tijd van mijn leven, man. Dat zei Banda ook, dat dat jaar met jou hartstikke leuk was, dat ze een jaar lang op avontuur was samen met jou.” Jantine begint weer te lachen en zegt: “Met haar grote broer, zo omschreef ze je. Daar moesten we allebei erg om lachen. En toen kwam je er net aan.”

Aziz hoort haar meewarig lachend aan.

Jantine ziet het en schiet weer in de lach, stompt hem opnieuw en zegt: “Jij houdt niet van complimenten, hè, dat is nou zo leuk aan jou.”

Aziz grinnikt: “Allemaal best, meissie, maar hou eens op met dat gestomp, zeg. Ik lijk wel een boksbal.”

Jantine schiet in de lach, wil hem opnieuw stompen, beseft dat blijkbaar en krijgt de slappe lach.

Een paar agenten staan het tafereel lacherig te volgen.

Aziz maakt een quasi-hulpeloos gebaar en zegt hoofdschuddend tegen de agenten: “Vrouwen? Pfff.”

De agenten schieten in de lach. Jantine ook, die krijgt opnieuw de slappe lach.

Bij de lift aangekomen, is Jantine eindelijk uitgelachen. Ze veegt de tranen van haar wangen en zegt tegen Aziz: “Sorry, hoor. Jij werkt af en toe zo op mijn lachspieren, man. En dan ga ik stompen. Dat deed ik vroeger thuis ook al. Bij mijn vader en mijn broer ... Mijn *oudere* broer ... Begrijp je?” En ze begint weer te schaterlachen.

Aziz schudt opnieuw meewarig lachend zijn hoofd.

De liftdeuren gaan open en ze stappen in de lift.

“Parkeergarage”, zegt Aziz.

De deuren gaan dicht en de lift gaat naar beneden.

Jantine en de Hoge Kringen

Amsterdam, zaterdag 11 november 2045, 14.11 uur, de Stopera, de ruimte voor het kantoor van wethouder Financiën Ochtendwolk Goldberg. Het is erg rustig in de Stopera. Hoewel vandaag de dag ook de Stopera zeven dagen per week open is, is er behalve een paar beveiligers, ambtenaren en een stel schoonmaak bots niemand in het gebouw. Ook de PA van de wethouder is niet aanwezig. Een man en een vrouw komen aangelopen. De man laat een eBadge zien aan de twee beveiligers die bij de deur zitten. Die herkennen blijkbaar de man want ze kijken niet naar de eBadge van de man, maar gebaren vriendelijk dat de man en de vrouw mogen doorlopen. De man klopt op de deur en doet hem open. De man en de vrouw gaan naar binnen, hij als eerste, zij doet de deur achter zich dicht.

Ochtendwolk zit aan een vergadertafel te praten met een man. Ze staan allebei op wanneer Aziz en Jantine binnenkomen. Aziz omhelst eerst Ochtendwolk en geeft dan de man een hand. Jantine geeft beide een hand. Ochtendwolk wijst naar de stoelen bij de tafel. Ze gaan allemaal zitten.

Ochtendwolk wijst glimlachend naar de man, terwijl ze tegen Aziz zegt: “Ahmed wist niet hoe gauw hij ja moest zeggen om erbij te kunnen zijn, Aziz. Vertel, waar gaat het allemaal om.”

Ahmed is Ahmed Hussein, Hussie voor vrienden, rond de veertig, stevig gebouwd en van origine een Syriër die jaren geleden met zijn ouders en zus in Amsterdam is neergestreken. Hussein is een joviaal type, maar moet niets hebben van praatjes over geloof of cultuur, en al zeker niet van politiek-correcte praatjes. Ga die maar ergens anders houden, zegt hij altijd. Zijn nuchterheid zal ook wel te maken hebben met het feit dat zijn vader marktkoopman is. Daarom waarschijnlijk ook altijd zijn eerste vraag wanneer iemand weer eens met een plan kwam: wie gaat dit droomkasteel van je betalen?

Aziz schudt weifelend zijn hoofd: “Dat is nog niet helemaal duidelijk. Het gaat om een meisje dat op die Nieuwe School zit, dat Instituut Boterkop. Ze schijnt enorm gepest te worden door onder andere Delano Roberts, het neefje van Floyd Roberts. Afijn, die moeder heeft navraag gedaan bij verschillende instanties, maar niemand schijnt iets te weten van dat gepest. Dat laatste vind ik zo raar. Blijkbaar is die school nogal problematisch, ook in de ogen van jullie, van de Stopera. Ik heb begrepen dat jullie ook zo je ervaringen hebben met die school. Dus leek het me handig en vooral verstandig om eerst eens met jullie te gaan praten. Over welk politiek mijnenveld Jantine en ik inlopen.”

Ochtendwolk knikt en kijkt naar Hussein. Ze gebaart ook naar hem dat het woord aan hem is.

Hussein keert zich naar Aziz en Jantine: “U zult ondertussen wel te weten

zijn gekomen dat de relatie tussen die school en de Stopera tot het absolute nulpunt is gedaald. Ik persoonlijk zou die school vandaag nog willen sluiten, maar daarvoor heb ik op dit moment nog geen juridische grond. Daar komt nog bij dat die school op het ministerie een aantal sympathisanten heeft dat overal voor gaat liggen. Ergens hoop ik dan ook dat uw onderzoek handvatten oplevert om die school aan te kunnen pakken, mogelijk zelfs te kunnen sluiten.”

Aziz steekt zijn hand op: “Met alle respect, wethouder, maar zo werkt dat niet. Mochten er op school misdrijven zijn gepleegd, dan zal ik de daders daarvan aanhouden. Met eventuele gevolgen van die arrestaties, vooral politieke gevolgen, hou ik me niet bezig, dat is aan anderen. Maar als ik niets vind, dan vind ik niets. Dan ga ik niet op zoek naar iets wat de Stopera uitkomt.”

Ochtendwolk lacht: “Ik zei je al, Hussie, dat Aziz alleen doet waar hij zelf zin in heeft. Die luistert echt niet naar jou of mij, naar wie dan ook.”

Husseini kan er ook wel om lachen. Jantine kan er zeker om lachen. Aziz zit minzaam te glimlachen.

“Wat weten jullie over die school? Volgens onze informatie zijn jullie daar een keer vertrokken met bijna slaande ruzie?”, vraagt Aziz.

Husseini gromt: “Dat schorem durft mij een zandnikker te noemen. Dan ben ik wel klaar met je. Bij de baard van de Profeet, zeg, ik heb wel eens iemand een mep verkocht voor minder.”

Ochtendwolk knikt en zegt tegen Aziz: “Ahmed en ik zaten in een overleg met Jessica Wijndal, dat is de directrice, en het schoolbestuur. Ahmed wilde een aantal gegevens van die school hebben. Over aantallen leerlingen en zo, en over de financiering. Die kreeg hij niet, want dat ging hem niet aan, zei Wijndal. In de woordenwisseling die toen ontstond, zei ze dat niet wilde praten met een zandnikker, met een lakei van het witte patriarchaat. Zo'n school is dat. Ze zullen dan ook behoorlijk agressief reageren op jullie twee want politie.”

Aziz knikt peinzend: “Heb ik nog een vraag. Van collega's op het hoofdkantoor heb ik al één en ander gehoord over die school. Weten jullie zaken over die school, zaken op politiek vlak of zo, zaken die wij agenten normaliter niet tegenkomen, maar jullie wel? Omdat het in jullie circuit speelt?”

Ochtendwolk schudt traag haar hoofd: “Nee, niet echt ... Ja, dat ze doorlopend lopen te schelden op de Stopera ... Maar verder? ... Waar ik zelf de meeste moeite mee heb, is hun begroting. Als ik zie welke hoeveelheid geld er in die school gaat en vervolgens kijk hoe die school er aan toe is, dan denk ik: hier klopt iets niet.”

“Wat bedoel je?”, vraagt Aziz met een achterdochtige blik.

“Ze staan al een paar jaar onder curatele en krijgen dus ook een beperkt budget. Maar als je op die school gaat kijken, dan zijn ze redelijk goed uitgerust

met hulpmiddelen. Alsof ze nog een andere inkomstenbron hebben. Wat ze natuurlijk bij hoog en bij laag ontkennen. Volgens hen is elke navraag daarvoor ingegeven door seksistische, racistische en fascistische belangengroepen in de Stopera. Oftewel Amsterdam Vrije Stad. Dat roepen ze ondertussen bij elke vraag vanuit de Stopera. Ze komen eind deze maand demonstreren hier bij de Stopera. Om gewone Amsterdammers, correctie: *gekleurde* gewone Amsterdammers, te laten zien hoe perfide het stadsbestuur is. En dat Daniel een verrader is. Dat is zo'n beetje het niveau van de discussie.”

Aziz knikt: “Dan hebben ze mazzel dat ze in Oost zitten en niet in de Bijlmer. Die Bijlmernezen zouden dat soort klets niet pikken, niet meer. Echt niet.”

Onwillekeurig schiet Hussein in de lach: “Daar heeft u wel voor gezorgd, ja. U bent daar mateloos populair, niet? Vooral bij de vrouwen daar?”

Aziz grinnikt: “Ja, die Afrikaanse en Creoolse meiden daar zijn enorme knuffelaars. Althans dat is mijn persoonlijke ervaring.”

Hussein, Jantine en Ochtendwolk schieten alle drie in de lach. Jantine valt bijna van haar stoel van het lachen. Ze weten op welke repo van Amsterdam-Tube Hussein en Aziz doelen.

“Heeft FED al eens naar die school gekeken?”, vraagt Jantine nog steeds lachend aan Hussein.

Hussein knikt terwijl hij zijn tranen wegveegt: “Al verschillende keren. Tot op heden hebben ze niets kunnen vinden.”

Aziz fronst zijn wenkbrauwen: “Was Tim Bosmans betrokken bij die onderzoeken van FED?”

Hussein schudt zijn hoofd: “Volgens mij niet.”

Aziz keert zich naar Jantine en zegt: “Kijk eens waar Tim uithangt. Die wil ik zo snel mogelijk hierover spreken.”

Jantine knikt en gaat in de weer met haar smartGlass.

“Niets ten nadele van mijn collega's bij FED,” zegt Aziz tegen Hussein en Ochtendwolk, “maar bij dit soort kwesties hecht ik alleen waarde aan het oordeel van Tim. Die is niet voor niets een BC'er.”

Ochtendwolk en Hussein knikken met een begrijpende blik.

Ze wachten even op Jantine.

Jantine is klaar: “We hebben geluk. Tim is toevallig op het hoofdkantoor voor een gesprek met commissaris Nooteboom over een zaak. Ik heb al een afspraak met hem gemaakt voor dadelijk. Een auto is ook al onderweg. Die komt aan bij de zuidelijke ingang.”

Aziz steekt zijn duim op. Hij staat op, de rest ook. Hij schudt de hand van Hussein en omhelst Ochtendwolk. Jantine geeft Hussein en Ochtendwolk een hand.

“Mam vertelde me dat je vanavond bij haar en pap komt eten?”, vraagt Ochtendwolk.

Aziz grinnikt: “Je kent die moeder van je toch? Die kan geen dag zonder me, lijkt het wel.”

Ochtendwolk lacht: “Zeker weten, broertje. Maar pap is echt niet veel beter, hoor, die vindt het ook maar wat leuk wanneer je over de vloer komt bij hen.”

Jantine hoort allemaal breed glimlachend aan. Ze was al een paar keer mee geweest naar de oud-burgemeester en diens vrouw. Zo'n leuk stel mensen, zeg, en zo gezellig, vooral zij. Wanneer je met Aziz optrekt, had Banda een keer tegen haar gezegd, dan kom je ook allerlei hoog volk tegen. Zoals de oud-burgemeester en zijn vrouw. Of die commandant van het marine-kwartier, ook een Fries zoals Aziz. Maar ook het tuig in de hoogste kringen. En hij, Aziz dus, liet je het Amsterdam achter de schermen zien en dat, zei Banda, dat was soms wel even slikken. Want als je zag wat er daar allemaal speelde? Banda had met veel misnoegen haar hoofd geschud.

Jantine's eerste werkplek was vlak bij die van Banda, die was toen nog pupil van Aziz. Jantine en Banda mochten elkaar vanaf het begin. Banda herkende in Jantine veel van zichzelf. Die onzekerheid, dat gevoel er niet bij te horen als Twentse 'boerin', altijd op je vingers gekeken te worden, die Amsterdamse 'humor', Jantine had het best wel moeilijk in het begin. Banda en ook Kathleen, die leerde ze via Banda kennen, zagen dat en hebben haar min of meer opgevangen.

Jantine bewonderde Banda. Ze vond Banda een verschrikkelijk mooie vrouw met een prachtige souplesse. En voor de duvel niet bang. Jantine begreep die bijnaam van Banda wel: de Zwarte Panter. En ze had van verschillende collega's begrepen dat Banda een hele goede rechercheur was. Jantine vond Banda vooral een leuke en gezellige vrouw. Kathleen ook trouwens. En ook was het Jantine duidelijk dat deze twee vrouwen enorm gesteld waren op Aziz, geen kwaad woord over hem wensten te horen.

Natuurlijk, Jantine had al op haar eerste dag bij de Amsterdamse politie Aziz rond zien lopen. Ze wist echt wel hoe de Puzzelman eruit zag. In Twente hebben ze ook Tubes, hoor. Ze zag dat Banda en Aziz vaak lol zaten te trappen, met Kathleen deed Aziz dat ook, maar toch. Al die verhalen over de Puzzelman? Dat hij zo stug was, echt maling had aan wie dan ook, zijn spijkerharde uithalen tijdens interne vergaderingen of op persconferenties, en vooral zijn rechtlijnigheid? Ze kende dat verhaal over een pupil die hij op staande voet had laten ontslaan. Zonder met z'n ogen te knippen. En vooral dat Aziz schijt had aan teammanagers en hoofdcommissaris Evertsen, die 'baasjes' zoals Aziz ze altijd snerend omschreef, en dat bepaald niet onder stoelen of banken stak, nee, bam, recht in hun bakkes, dat vond ze nog wel het meest opmerkelijke aan Aziz. En vooral ook dat Aziz daar elke keer mee

weg kon komen. Nou ja, Aziz was dan ook een belachelijk goede rechercheur. Maar echt, hoe Aziz soms zo'n teammanager zat af te zeiken? En plein public? Spijkerhard?

Op aandringen van Banda had ze zich opgegeven als pupil, maar wel met een bezwaard gemoed. Zij pupil van de Puzzelman? Dat leek haar toch echt te hoog gegrepen. Uiteindelijk had ze zich opgegeven denkend dat ze toch niet zou worden geselecteerd. En wat doet die Van Santen? Precies. Tot haar stomme verbazing viel Aziz enorm mee, al vanaf de eerste dag dat ze zijn pupil was, en had ze de tijd van haar leven. Niet in het minst natuurlijk omdat ze een jaar lang geen teamvergaderingen hoefde bij te wonen. Maar toch vooral omdat Aziz een veel leukere collega was om mee op te trekken dan ze aanvankelijk dacht. Al na een paar dagen, eigenlijk al op de eerste dag, veranderde haar beeld van hem compleet. Die gozer had dus echt geen kapsones, stond naar haar toe ook nooit op z'n strepen, leek haar zelfs als zijn gelijke te zien. Daar was ze in eerste instantie compleet door uit het veld geslagen. "Welkom bij de club" hadden Kathleen en Banda lachend gezegd, want zij hadden hetzelfde meegemaakt met Aziz. Vanmorgen kwam dat ook ter sprake in het gesprek met commissaris Van Santen. Die had haar vriendelijk glimlachend aangehoord en gezegd dat Aziz nu eenmaal een geval apart was, dat je die eerst beter moest leren kennen om te kunnen appreciëren. En dat Aziz dan waarschijnlijk de beste collega was die je aan je zijde kon hebben, iets wat Banda en Kathleen ook al een keer gezegd hadden. Voor Aziz ga ik door het vuur, had Banda gezegd, onvoorwaardelijk, voor hem wel want hij doet het ook voor mij, heeft het ook vaak genoeg gedaan. En Kathleen had druk zitten te knikken.

Natuurlijk, Jantine kreeg al op dag 1 van haar jaar bij Aziz van verschillende mensen te horen dat Aziz een apart geval was en vooral dat veel vrouwelijke collega's met hem wegliepen. Zoals bijvoorbeeld Joan de Graaf, de PA van de commissaris, die Aziz altijd liefkozend haar Blonde Apache noemde. Joan had lachend tegen Jantine gezegd dat alle vrouwelijke collega's een beetje verliefd waren op Aziz. Wacht maar totdat je Aziz met kinderen bezig ziet, had Joan gelachen, dan begrijp je wel waarom. Toen Jantine dat tegen Kathleen en Banda vertelde, hadden die schaterlachend gezegd dat dat klopte als een bus.

Een paar dagen voordat haar jaar bij Aziz begon, vertelden Banda en Kathleen Jantine over de dagmerries van Aziz en wat Jantine in zo'n geval moest doen: hem vastpakken, dat was alles, meer kon je toch niet doen. Het ziet er veel erger uit dan het is, had Kathleen gezegd, dus schrik niet wanneer het gebeurt. Volgens Banda waren die dagmerries onlosmakelijk verbonden met het puzzelbrein van Aziz, dat dat de prijs was die Aziz voor zijn gave moest